

ĐI CÒ VẤN Ở AI CẬP

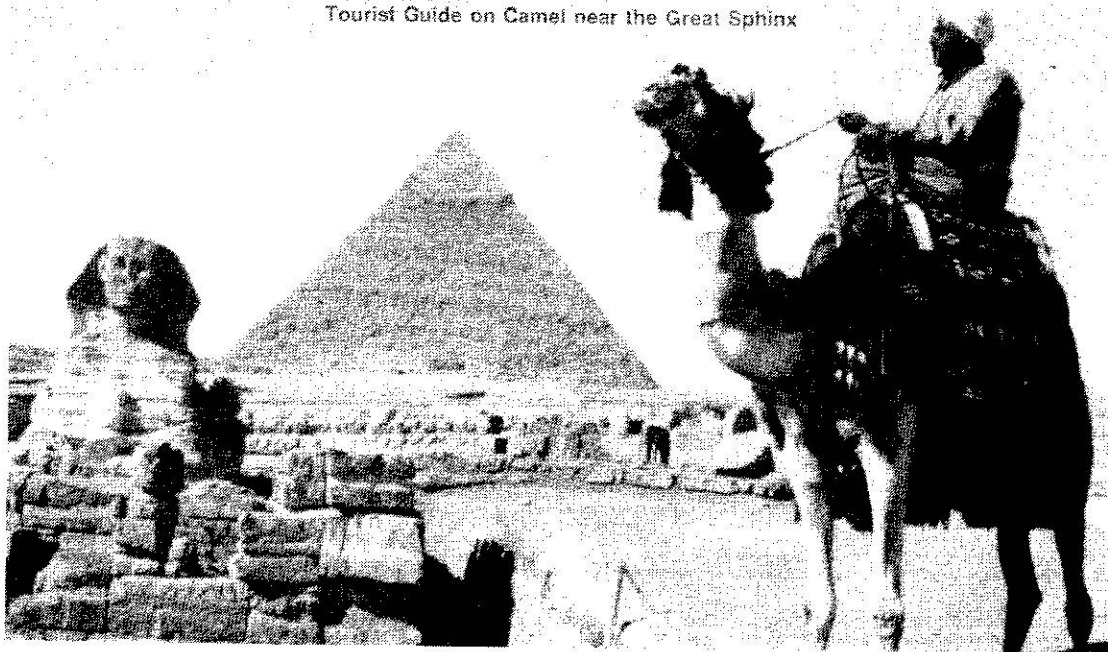
Đ.S.K.

Kể từ ngày đi "liềm gót giày đế quốc" (nói theo giọng mấy tên CS ở Việt Nam) vào năm 1975 thì cung "di" của tôi phát triển mạnh một cách bất ngờ. Tôi đi Nam Mỹ, Á Châu, Trung Phi, Bắc Phi, Âu Châu lung tung. Đi liên tục trong gần 8 năm trời và lần nào cũng vô vô một mình. Đến năm 1986, tôi tự nhủ thôi nên đứng bước giang hồ, đại bàng rủ cánh kiếm một chỗ dung thân. Tôi vô làm Thủy Cục Anaheim một chỗ với AH V.X.Đ. Tưởng là cuộc đời cơm hàng cháo chợ chấm dứt, nào ai học được câu Trời không chiều lòng người. Máu giang hồ cộng với máu quân tử Tàu của tôi lại nổi lên ào ào, nên tôi lại khăn gói từ giã bạn bè ở Anaheim lên đường đi Le Caire, Ai Cập.

Lúc đó là tháng 12, 1986, tôi đang làm việc ở Anaheim thì điện thoại reng. Sếp nói :

" Khiêm, "qua" ghi tên "em" vào proposal công tác ở Cairo, Egypt nghe". Tôi nói : "Ừ, Ông ghi cho vui chứ chắc tui không đi đâu". Đến tháng 9 thì điện thoại lại réo. Xếp cũ của tôi năn nỉ nói : "Khiêm, nhớ chú em, tui tau bắt được job rồi! Chú mày là trụ cột, nếu Chú không đi là kẻ như tui tau mất mặt, chịu khó đi giùm tau một năm rồi về ngồi ở trung ương trong 5 năm". Máu anh hùng và máu giang hồ của tôi bên nổi lên đứng đứng, rửa là tôi nhận lời. Kể ra tôi tự nhiên mà có duyên với Ai Cập; năm 1976 tôi cò vắn cho Thủy Cục Alexandria, thành phố đông dân hàng thứ nhì ở Ai Cập, bây giờ 1987 thì tôi trở lui làm cố vấn cho Thủy Cục thủ đô Ai Cập Le Caire, một thành phố với dân số từ 12 tới 14 triệu.

Ai Cập là một xứ đông dân nhất ở Trung Đông và văn minh nhất so với các xứ khác ở cùng vùng. Tất cả các đạo giáo lớn ở Âu Châu hình như đều xuất phát ở Ai Cập. Thủ đô Le Caire nằm bao bọc chung quanh sông Nile ngay ở chỗ trước khi sông này chảy ra làm nhiều nhánh đổ ra Địa Trung Hải. Sông Nile trước khi bị đập Assouan chặn và điều lưu thì hàng năm "Trời làm cơn lụt" gây nên nhiều tai ương, nhưng cũng nhờ nó mà phủ sa đem màu mỡ cho cây cối ruộng vườn. Sông Nile bây giờ hiền hoà phẳng lặng trôi lơ lửng qua Thủ đô. Vì phủ sa không còn nữa nên phân bón phải nhập cảng, cả một kỹ nghệ đánh cá sardine ở cửa biển bị tiêu diệt trọn, cửa biển bị sóng đánh phá lở vì không còn phủ sa để lấp kín, và kỹ nghệ làm gạch cũng ngắt ngư vì hết phủ sa là hết đất sét. Kể từ năm 1977, sau khi Mỹ và Âu Châu chuyển hướng viện trợ qua Trung Đông thì thủ đô Ai Cập bưng bưng sống với tiếng máy đào mương, máy động cơ, xe đồ bê tông ... Cầu băng qua sông Nile cả chục cái, cầu băng qua các ngã tư quan trọng cũng được xây cất cấp tốc để giải quyết nạn kẹt xe hầu như kinh niên ở Le Caire, và cầu băng qua đường cho bộ hành cũng được xây cất cho bà con cô bác coi chơi như cầu Eiffel ở bùng binh chợ Sài Gòn dạo nào! Viện Bảo Tàng ở Le Caire không đủ chỗ chứa hết dấu tích của 5000 năm văn hiến nên coi giống như một kho hàng. Momies nằm dọc cả mấy chục trụ, bộ áo giáp bằng vàng nguyên chất nặng cỡ 130 kg nằm chính ỳnh thấy mất hết giá trị. Kim Tự Tháp Cheops nằm ở vùng ngoài bãi thủ đô, thuộc vùng Giza. Bên cạnh Kim Tự Tháp là tượng người sư tử Sphinx. Tượng này đang bệnh vì (người ta nghĩ như vậy) nước ngầm dưới đất đang từ từ thấm lên làm rã đá mà người xưa đã dùng để xây tượng (Du khách không còn được phép tới gần sát tượng như lúc xưa nữa). Chung quanh Kim Tự Tháp, ôi thôi đủ thứ lạc đà, ngựa, lừa, để cho du khách leo lên chụp hình kỷ niệm, vì rửa mà chung quanh Kim Tự Tháp luôn luôn có mùi!! Cảnh Kim Tự Tháp lớn nhất là nhà chứa một cỗ thuyền mới tìm thấy. Chiếc thuyền này đóng cách đây mấy ngàn năm và được chôn theo Vua Ai Cập, chắc có lẽ để ngài ngự bên kia thế giới (tự tưởng cũng không khác chi tư tưởng của dân Á Đông chúng ta). Ngoài ô Le Caire có cả ngàn cỗ mộ hiện nay có cả triệu người sinh sống trên đó; du khách có thể viếng nhà thờ mà tục truyền là gia đình thánh Joseph đã trốn tránh dưới hầm khi bị tróc nã (nhà thờ này nằm trong khu như Khu Bần Cổ, đồ ai mà tìm được lối ra vào nếu không phải là dân cư ngụ lâu năm ở đó). Sát vách nhà thờ này là nhà

thờ Greek Orthodox hùng dũng hiên ngang. Trên một ngọn đồi khác, ngó xuống cả thủ đô là nhà thờ Hồi giáo Mohamed P. Ali. Ngôi nhà thờ này kiến trúc đồ sộ, nóc nhà gồm có những coupole chồng chất lên nhau tân kỳ mà chắc không có AHCC nào mà không lè mắt phục sát đất sự tính toán của các KTS/KS Ai Cập cách đây cả mấy trăm năm. Giao thông xe cộ ở thủ đô Le Caire chắc là sẽ làm rung mình những tay lái xe ngõ nhất ở Sài Gòn, xe chạy như điên, cảnh sát coi như nơ-pa. Dân ở đây có lẽ ở nhà chật chội "bóp còi" không được nên ra đường, leo lên xe hơi là bóp còi như điên. Ngày cũng như đêm, còi bóp liên tu bất tận, ai nghe điếc tai ráng chịu. Mình ở đây có cái kẹt, là biết chữ cũng như mù chữ, ví chữ viết ở đây ngông ngoáo như rắn bò. Chào thua ! Thôi đành giao tay lái cho tài xế để cố vãn ngôi hướng khói xe của thành phố bụi. Bụi đi là bụi, rồi tới đâu là tay dơ bẩn vì bụi tới đó. Có ở đây mới biết tại sao người Trung Đông lúc xưa ưa bịt mặt, đó là tại vì bụi quá nên che mặt cho bớt bụi đi. Chỗ tôi ở là hòn đảo Zamalek. Những AH nào ở Huế đều biết Cồn Hến trên sông Hương. Đảo Zamalek cũng như rứa, đường xá trông toàn bông phượng vĩ, chỉ khác là đảo này đã đầy đầy buildings, và phần lớn các sứ quán đều ở đảo này. Tội nghiệp cho tôi, cao ốc nơi tôi trú ngụ gần phái bộ Nga và cách đó một block gần là cái mà tôi thấy sùng nhút : Đại Sứ Quán của các bạn ngồi xe hơi rút căng lên sợ nước lụt và uống cả phê cái nổi ngồi trên cái cốc !!

Mãi giờ tả cái thủ đô quên luôn cái tôi. Nhà máy chỗ tôi phục vụ được xây cất với Viện trợ Mỹ (hai bàn tay bắt nhau!) ví rứa mà tôi là Mỹ da vàng mới được hân hạnh điều khiển. Ngôn ngữ bất đồng là một trở ngại lớn, ông mới gà bà nói vịt, nhiều khi bực mình mà cũng ráng cười đi miệng cho qua chuyện. Nhân viên thi đồng, nhưng lương bổng cũng như ở bên nhà hồi nào, cho nên phần lớn chịu ngồi uống nước trà hơn là làm việc. Ban ngày tôi tới nhà máy hồ hết ào ào, được một cái là phần lớn họ đều sợ mình giận nên cũng đỡ khổ. Ra khỏi nhà là lên xe có tài xế, đi về nhà là có tài xế đưa, không thua chi thuở vàng son lúc ở nhà. Khó nhất là sau giờ làm việc, đi về apartment mở cửa bước vào là cái cô đơn nó xâm nhập. Đứng là cái cảnh :

Đời cô vãn hồ hết cho người mau khôn ,

Khi hoàng hôn tới một mình cô đơn. (Thơ CC)

nhại theo bài hát mà ca sĩ Ánh Tuyết đã hát và khóc khi vừa hát vừa nhớ tới thân phận cô đơn của mình.

Vì cô vãn nên được nhập cảng đồ ăn từ Mỹ qua. Các món ăn cổ truyền như phở, cá kho tộ, gà xào sả ớt ... không thiếu, đồ ăn tương đối rẻ so với lương cô vãn Mỹ nên ăn uống đầy đủ, chỉ khó cực là phải tự nấu nướng lấy, ví đồ ăn Ai Cập ăn hai lần là nuốt không vô. Để bớt cô đơn, tôi nuôi một con hoàng yến và 2 con chim perruche. Hoàng yến cũng cô đơn nên tôi ngày hót um xum để gọi má, giọng hót